

פרק "מקום שנגנו"

шибיעית.

אסור להחזיק בבית פירות שבעית לאחר שכלו הפירות של אותו המין מן השדה. אלא ציריך לבערם מן הבית, ולהפkipרם.

דכתיב "ולבהתמרק, ולהיה אשר בארץ, תהיה כל תבואהת לאכול". ודרשין: כל זמן שהחיה אוכלת מן השדה, האכל לבהמה שבבית. אבל אם כליה לchia מן השדה, אף כליה לבהמתך מן הבית.

זמן כילוי הפירות מהשדה, משתנה ממקום למקום. נמצא שלפירות של כל מקום ומקום יש זמן ביעור מיוחד משליהם.

לפייך, **המוליך פירות שבעית ממוקם שכבר בלו בו הפירות מן השדה [ובבר נתחיבו בביuro]**, **למקום שעדיין לא בלו**.

או שהוליך פירות ממוקם שעדיין לא בלו מן השדה, **למקום שכבר בלו**.

בכל מקרה הוא חייב לבערם, משום שננותנים עליו את חומריו המקום שבא ממנו, וגם את חומריו המקום שהלך לשם.

אם כלו הפירות מן השדה במקום שמננו באו הפירות, מעיקר הדין כבר נתחיבו בביuro.

ואף אם שם לא בלו, אלא כלו רק במקומות שבו נמצאים עתה הפירות, ציריך לבערם. כדי שלא לשנות מנהוג המקום זהה, מפני המחלוקת.

מתנויות:

איסור עשיית מלאכה בערב פסח קודם החזות אינו מן הדין. אלא מנהג הוא, כדי שלא יהיו טרודים במלאה, וישחו בעבר את חמץ, ולשוחט את הפסח, ולהכין את המצות.

שנמצואה לטrhoח מבועוד يوم בכל צרכי הלילה, כדי להסב מיד משתחשר. בשבייל שלא ישנו התינוקות.

ואין מנהג זה מחייב אלא במקום שנגנו בו. **א. מקום שנגנו לעשות בו מלאכה בערבי פסחים עד החזות היום, עושים.**

אך מקום שנגנו שלא לעשות אז מלאכה, אין עושים.

ב. החולך ממוקם שעושין בו מלאכה קודם החזות, למקומות שאין עושים בו מלאכה.
או החולך ממוקם שאין עושין בו מלאכה, למקומות שעושין.

בכל עניין, לא יעשה בו מלאכה.

כ. נוتنין עליו הן את חומריו המקום שייצא משם, והן את חומריו המקום שהלך לשם.

נ-ב ג. ואף שהוא בא למקום שעושין בו מלאכה, ולא נתחיב מעולם במנהג זה, מכל מקום, אל ישנה אדם ממנהג המקום שבו הוא נמצא כתעת, מפני חמלהוקת.

כיווץ בו, יש לנוהג אף בדיון ביעור פירות